

Številka 5.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Najnovejšemu „literatu“.

Zložil Antidominicus.

II.

Že bukke vsak šušmar daje med ljudi.
Preširen.

Nabral si svežih nam cvetic:
Mikavnih, narodnih pravljic.
Ker niso bile brez cene
Razpóslal si jih med Slovence.

Raznesel hitro se je glas
O njih čez mesto, trg in vas,
Zdaj v literatov naših kólo
Vsprejet sem, si dejal ohólo;

Slovenecem vek je sinol zlat,
V njih vsak писаč je literat,
Le brate ne tako prevzetno,
Do te česti je priti »žmetno«.

Kdor raskav jezik piše tak
Ta ni duševni korenjak,
Ne literat, on le писаč je,
Šušmarsk писаč in pa baháč je.

Res zlog tvoj klasičen pač ni,
A klasičnih ti besedi
V pravljicah nikdar ne izmanjka:
Kot: »šunder, rajda, žerf in janjka.«

Ker slóva klasična so tá
Naj jih i pozni rod spozná,
Da pozabljivosti otmó se
V slovarji *) naj ponatisnó se.

Pisatelj jev krdela nam
Sebičnost podla dela nam,
I ti si v častnem tem krdeli
Sloveniji povem to celi.

Tedaj pa zaslovi ime
Čez vse slovenske ti zemljé —
In slavo neizmerno žel boš
In v knjigi slovstva se blestel boš.

A kaj pisateljsko peró
Polaga, sili ti v rokó?
Nagibi niso plemeniti,
Da knjige daješ med ljudi ti.

Izrek moj čuj — resničen je:
Nagib tvoj le sebičen je,
Ta v roko ti pero polaga,
Do mladeži ne ljubav blaga.

*) Wolfovem

Želja.

Triolet.

Da dolge bi imel lasé
In kodre nikdar razčesane,
In blače vedno razcapane;
Da dolge bi imel lasé,
V obleki in v srcu rane;
Ljubezni čutil raj, gorjé —
Da dolge bi imel lasé
In črevlje vedno pošvedrane!

Postal bi liričen poet,
Sestavljal rime bi pravilno,
Skoval bi pesmic brezštevno, —
Postal bi liričen poet! — —
Nabral denarcev si obilno,
Kí bi jih plačeval mi svet;
Postal bi liričen poet,
Sestavljal rime bi pravilno!

Kilometer.

Slika iz življenja v nekem trgu na Slovenskem.

Spisal C—t—č.

(Dalje.)

VI.

Naš trg kaže še zadosti snažno lice, nekatera poslopja so celo taka, da ne bi delala sramote tudi kakemu večjemu mestu. Ker je sedež okrajnemu sodišču, davkarskemu uradu, telegrafnemu uradu itd., in ker je neoporekljiva istina, da se širi z vzbujajočo se narodno zavestjo tudi človeška omika v obče — in ta jedini faktum je že stroga obsodba nameram narodnih protivnikov naših — moramo pač reči, da smo tudi mi zadnja leta v marsičem napredovali. Vsak pošten tržan bi se prav široko razkoračil, ako bi kdo hotel reči, da je pri nas svet s „plankami“ zabiti. Mi bi celo trdili, da smo postali malo „prenobel“.

Če pa ima skoro vsaka vasica svoje tipe in originale, ki se razlikujejo od družih ljudij ali po toposti svojega duha, ali po dovtipnih svojstvih, ali po prebri-sanosti, katera jim pomore, da se rede prav po parazitsko, ob stroških svojih soobčanov — ni čuda, da se tudi naš trg, ki nikakor ni kaka mala in pusta vasica, ponašati sme s takimi originali. Cena takih posebnih življenj na deželi je stalna. Jednega teh originalov hočemo predočiti blagohotnemu čitatelju.

Najživahnejši del trga našega je „na placi“; tako namreč nazivljejo tržani z jako snažnimi hišami obrobjen obširen prostor sredi trga. Tu vidiš dvonadstropno šolo, lekarno, čitalnico, občinski urad itd. — da, loterije tudi ne smemo pozabiti. Tu-le postavljajo ob semnjih kramarji svoje šotore s krojnim blagom, narejeno obleko, perilom, kotli, pokrivačami, lesenimi konjiči s piščalko, in takimi iz lecta, ustnimi harmonikami: sploh kar je taci, oko kmetskega fanta, ali žarnooke deklina, ali pa bosopetnika in samosrajčnika mikajočih reči. Le moža s „süho robo“ in „sklajdami“ potisnejo nekam bolj v stranske ulice. A vrlega našega Ribničana ne pečejo take kramarsko-aristokratske muhe prav čisto nič, mož je demokrat od nog do glave. In prijateljstvo mej tem poštenjakom in pridnimi našimi materami je tako tesno, da gredo za njim, če je treba, tudi malo v stran.

„Na placi“ postajajo vasujoči in prepevajoči fantje v veliko nevoljo gospodom duhovnikom, v nadlego vodji žandarmerijske postaje in v hudo jezo starim, sitnim, življenja sitim filistrom; tu-le sem hodijo se sprehat in

ob lepih zimskih popoldnevih se solnčit tržka gospoda, pomenkovajoč se o vseh, brumne dušice vznemirjajočih dogodkih in skrivne črteže snujoč v novi intrigi, naperjeni proti kaki osebi, ki je kar čez noč postala persona ingratissima pri tej ali onej, po osebnih simpatijah in antipatijah delečih se strankic.

Skratka: „plac“ je duša, srce tržkega življenja, motor, ki goni naše gibanje.

Ob oglu „placa“, kjer se križajo tri tržke ulice in kjer je tedaj promet najživahnejši, poséda leto in dan stara branjevka, o kateri bi po domače rekli, da je širši, nego daljši. Vse oblike nizkega njenega telesa so tako lepo okrogle, da se ti vidi, kakor bi bila iz samih krogelj sestavljena. Najslabejše vreme je ne oplaš, in če bi letele izpod neba same gnojne vile, ona vender le pogumno vztraja na svojem mestu. K večjem da razpne nad sabo veliko, vsem tržanom dobro znano, ob kraju z rudečim pasom obrobjeno marelo, starodavne provenijence. Tudi tisti, historiško-glasoviti „najstarejši ljudje“ se ne morejo spomniti, da bi bila kedaj izostala, tudi v najhujši zimi ne. Prodaja kruh, „ta grenkega“, različno sadje, kakor letni čas ravno nanese in — plete nogovice. Brez téga ženskega ročnega dela je ni videl še nikdo. In zato menimo, da bo tudi ona stopila v ostro opozicijo proti Liechtensteinovi šolski postavi, ker ni vzprejel takih koristnih ročnih del mej šolske predmete. —

Žena ta znala si je priboriti veljavo mej nami, važno kolesce je v mehanizmu tržkega življenja. Kdor hoče zvedeti to ali ono, pri nji naj se oglasi. Pri nji stekajo se vse novice, ona pozna vsako družbinsko dogodbico, nijedna tajnost ji ne ostane prikrita. Idi mimo kadarkoli hočeš, nikdar in nikoli ne boš naletel, da ne bi bil kdo pri avdijenci. Ženica, gredoča v štacuno olja ali soli kupit, mora in mora malo postati, skušnjava je prezapeljiva, da bi jo mogla premagati; dekla nesoča škaf vode na glavi, zglesi se, če ne več, saj za par besedij; celo resni možaki, ki sicer nimajo v posebnih čisljih babjih jezikov, ne sramujejo se, malo postati; samega gospoda kaplana, ki gredo zjutraj ob 7. uri sv. mašo brat, zvabi k sebi, da jih povpraša to ali ono. In tako vidiš okoli nje stati, ali pa za njenim hrbtom ob zidu sloneti več osob, katerih znamenitejša

sta pekovka in loterist. Tu se rešetajo vsi važni in nevažni dogodki in snujejo razne kombinacije; čez dolgo se še-le kdo spomni, da bi bilo dobro, ako bi se tudi na dom malo pogledalo. A komaj se umakne ta, že stopi drugi na njegovo mesto. Vsak se pa vrne domov s sladko zavestjo, da je koristno porabil svoj čas, kajti

zvedel je gotovo najnovejšo novico, katero nese gorko še v krog svoje družine. Branjevka naša vam je prava živa kronika, ustno sporočilo dolgo vrst let sem. Lokalnega lista nam pač ni treba, ona nam ga nadomešča v polni meri. Ako začujejo z line tužne glase, naznanjajoče žalostno vest, da je prenehalo biti kako trško srce, pa pokličejo matere otroke svoje, veleč jim: »Pepica, Tonče, poskoči, poskoči k povprašat, kdo je umrl!« In Pepica in Tonče pa gotovo in kmalu pritečeta z zaželjenim odgovorom.

In če se že ustavljajo pri branjevki toliko, več ali manj imenitnih oseb, kako bi bilo mogoče, da bi se Dolnikova dekla Mica ne? Ravno Mica je posebno intimna z branjevko in ta-le poslednja je že marsikako zvedela od prve, in to tako premetenim načinom, da bi bilo v čast vsakemu diplomatu. Naša »Dame der Halle« je izboren diplomat, držeča se trdno principa, da ravni pot ni najboljši pot.

Ako hoče zvedeti kako kočljivo stvar, pa tako-le manevrira. Sprva povprašuje o čem na videz le tako slučajno in brez vsakega namena; potem zopet o čem drugem, tretjem itd., a vsa ta vprašanja stojijo mej sabo v koneksu, ne da bi oni, ki je pri izpraševanju to uga-

nil. In tako mu nastavi prebrisanka toliko pasti, da se vjame v eno ali drugo. Ker gre govorica le tako, kakor slučajno in brez namena, zdrzne usodepolna beseda z jezika, ne da bi dotičnik hotel. Po mnogih ovinkih privede človeka tja, kjer ga je hotela imeti; revež ji je povedal vse, kar je hotela vedeti, ne da bi vedel kdaj in kako.

Tako je tudi zvedela o nežnih razmerah mej Ivanom in Ljudmilo, da-si je storila dekla Mica, ki je opravljala imenitno službo »postillona d'amour«, slovesno in sveto prisežo, da ne bo črhnila besedice proti živi duši ne. Zvedši važno to novico, vihtela je branjevka posebno ognjevito iglo za pletenje nogovic, kar je vsakokrat nevarajoče znamenje, da ji je stvar masten grižljaj. Novico to, gorko še, zaupala je — kaj takšnega se težko molči, kar prsi razganja — pekovki, zarotivši jo, »da ni treba nobenemu drugemu praviti«. Pekovka ji je seveda to slovesno obljubila, da-si je bilo gotovo, kakor amen v očenašu, da te svoje obljube držala ne bo. Kako neki! Ni ga zamaška na celem širnem svetu, ki bi ji mogel v tem slučaju usta zamašiti. Kaj hočemo, saj ni ona sama taka!

(Dalje prihodnjič.)

Stari Olimp v sedanjem času.

Humoreska v distihih; zložil I. Toporiš.

(Dalje.)

VII.

Urno po sobi koraka vladar in pazno posluša,
 Če že prišel je Vulkan — čakal je dolgo zastonj —
 Ni ga zanimala knjiga in pipica v kotu je stala,
 Ktero je ljubil zelo, vedno je pušil iz nje.
 Hodi po sobi in misli na tihem tako-le pri sebi:
 „Vendar kje hodi Hefajst, ali je spolnil ukaz?
 Jaz bi Prometeja trikrat na skalo nabil in se vrnil
 Dvakrat poprej še nazaj — čakaj me leni Vulkan.
 Jaz ti pokažem, da mnogo hitreje boš storil povelje,
 Kedar ti kaj naročim, tebi polomljena stvar. —
 Kaj ko bi tat mu ušel in zdaj ga ta mora loviti,
 Oj, če ga več ne vlovi, kdo mi ga dal bode v pest!
 Dobro, jaz pošljem za njim vse hrabre bogove nebeške,
 Kteri ga koj umore, kedar jim pride v pesti. —
 Trikrat gorje ti Hefajst! če tebi jo tat je upihal.
 Ako le prideš pred mé, zdrav mi ne bodeš odšel,
 Zlomil še desno nogo ti bodem, da bolj boš še kruljev
 Če ti ni bilo dovolj, ko sem te vrgel na tla,
 Boš se sedaj pokoril . . .!“ še dalje se hoče jeziti,
 Naglo se vrata odpro, v sobo prišepa Vulkan.
 „Kje pa si hodil?!“ rohni bog Jupiter, »kje si mudil se?
 Ali si spolnil ukaz, si ga li dobro pribil?“
 Jupiter hitro povpraša Hefajsta, ki pot si je brisal,
 Mirno pred bogom stoječ, božje se jeze ni bal.
 „Večni vladar, le nikar se ne jezi in mirno poslušaj,“
 Reče mu trudni Hefajst, sede na bližnji mu stol,
 „Spolnil sem tvoje povelje: na skalo pribil sem lopova,
 Nič ga ne reši zdaj več, jaz sem ga dobro nabil;
 Tudi sem zasmehoval to stvarco, na skalah visečo,
 Ko bi ga videl bil ti! Ko sem obesil ga tje,
 Kričal je strašno, neznosno in miło Prometej —
 Jaz sem orodje pobral in sem v Olimp se podal,
 Hodil le bolj sem počasi, poprej pa sem hitro korakal,
 Ko sem na Kavkaz tatu, tega Prometeja gnal;
 Tebi zdaj tu sporočim, da tvoje sem spolnil povelje,
 Zdaj pa takoj pod zemljo tebi grem strele kovat!“
 „Čakaj nekoliko tu, prijatelj, da se pogostiva,“
 Reče mu večni vladar, »kam se ti vendar mudi?“
 Precej pokliče Junono, ukaže prinesiti jej vina,
 Ta se obrne in gre rujnega vinca iskat. —

Kupice so žvenketale po krasni sobani kraljevi,
 Glasen se slišal je smeh, Jupiter bil je vesel,
 Da se je znebil tatu, ki prej ga je hudo razžalil. —
 Pozno, prav pozno v večer se je poslovil Hefajst.

VIII.

Sobo ostavi Vulkan, a niso držale noge ga,
 Težko je taval naprej, bila tema je povsod,
 Zdajci zadene z nogo ob neko posodo pri zidu —
 Velik je lonec razbil, kateri je vode bil poln,
 To je še prejšnji večer prinesla neba gospodinja
 Ter jo postavila tje, — zdaj jo razlil je Hefajst.
 Jezno je nekaj mrmral, kar bilo je kletvi podobno —
 Hlače imel je mokre, moker bil tudi je tlak.
 „Kdo je postavil to reč sem meni pod noge?“ je renčal,
 Zopet zadel je ob zid s svojo pijano glavo.
 „Vendar saj nisem pijan, ker z Jupitrom malo sva pila!“
 Rekel precej je glasno — vrata pred njim se odpro.
 Z lučjo prikaže se zdaj Apolo, ter pazno pogleda,
 Kdo da razgraja tako; kmalu ga bil je spoznal.
 „Kje si mudil se, Hefajst, da pozno pod zemljo se vračša,
 Tukaj ne daš nam miru, — mislim, da ti si pijan!“
 „Kdo je govoril mi to?“ povpraša nebeškega pevca
 Jezni, pijani Hefajst, »kdo tu pred mano stoji?“
 »Dragi prijatelj, Apolo — bog petja — te prišel svarit je,
 Da ne kališ nam miru!“ reče prijazno mu bog,
 »Vidim, da hodiš težko, da težko prišel boš pod zemljo,
 Bodi pri meni nocoj, tukaj se bodeš prespal —
 Jutri se vrneš domov, še predno bo solnce vzhajalo,
 Videl te nihče ne bo, tiho prišel boš domov!“
 Rekši poda mu roko in v sobo odideta tiho,
 Da bi ne slišal ju kdo, večji potem bi bil hrup.
 V sobi na postelj Hefajst se je vlegel, kjer mirno je spaval,
 Dokler izbudil ga ni, ko se je storil že dan,
 Vrli Apolo iz spanja in rekel, naj vrne domov se. —
 Mirno počiva Vulkan. Kaj bo Apolo počel?
 Tiho pri mizi sedi in s svinčnikom piše po listu,
 Nekaj napisal ni prav, hitro prečrta to reč.
 Delal je pesmico on, ker god se je bližal Junonin,
 Pesmič bi! je naslov: »Krasni Junoni za god!“

(Dalje prihodnjič.)

Prepozno.

Nek gostilničar je umrl. Njegova soproga pa je isti dan napravila v to svrhu slasten obed. Pri obedu pa jej reče njen znanec:

»Nikari tako žalovati, draga gospa; vi potrebujete zdaj drugega gospodarja, sama itak ne morete premnoga opravila opravljati, — jaz bi vam bil prav primeren nov gospodar.

Ona pa mu na to odgovori: »Žal, da je prepozno, obljubila sem že drugemu.« —

Židovsko.

Žid govoril je z ljubico na oknu. Pod okno pa pride drug tovariš, tudi žid, in mu reče: »Fajteles, stopi doli, velevažno opravilo morava še danes opraviti.«

A Fajteles mu odgovori: »Zdaj ne grem, četudi mi daš ne vem kaj.«

Tovariš pa mu zopet reče: »Fajteles, stopi doli, da greva, velevažno opravilo, donese nama vsacemu po jeden desetak!«

»Aha!« reče Fajteles, »bratec, zdaj pa koj grem.«

Dobra misel.

»Vidiš, Micka! Jaz rad dobro jem in po ceni, ako mi pa prirejš obede zastonj, mi je najljubše.«

Dobra razlaga.

Trije učenci, idoč iz šole, hočejo se skušati v teku. Določijo tedaj za cilj zadnjo hišo v vasi. Postavijo se v vrsto in stečejo. Ko starejša dva tečeta že po vasi, ustavi se mlajši pri prvi hiši ter zakliče za onima: »Jaz sem prvi!« Onadva se obrneta in ga začujeno vprašata, kako je to mogoče, ko je šele pri prvi hiši. Toda ta jima modro odvrne: »Ali nista danes slišala gospoda učitelja, ko nam je rekel, da je pač vse jedno: dvakrat tri ali pa trikrat dve; tako menim jaz, da je tudi vse jedno, ako sem prvi pri zadnji, ali pa zadnji pri prvi hiši!«

Po šoli.

Učenec pride v tabačno prodajalnico smodke kupit. Prodajalec mu reče:

»Falot, kaj že zdaj kadiš?«

»I, ne zdaj, še le po šoli,« mu odgovori učenec.

Mrtve ne leté.

Nekoč pride gost v gostilno in vidi na mizi vse polno mrtvih muh. Pokliče natakara in mu jezno reče: »Poglejte vender, ali ni to strašno!«

»Oprostite,« odgovori mu natakara, »vsaj mrtve ne leté.«

Premeten vinski trgovec.

Ranjki S.... je trgoval z raznimi stvarmi, četudi ni plačeval nikacega davka od svoje trgovine. V njegovih kletih so stali veliki sodi vina, katerega je prideloval v lastnem vinogradu, ki ga je kupil nekje tam na V..... Hudobni ljudje so pa trdili, da je vino tudi kupoval in ga dobival od svojih dolžnikov. Prijateljem je rad dajal vino zastonj pokušati. To se je godilo tako-le.

Ako si prišel k njemu in si zahteval polič vina, takoj ga je prinesel, zraven pa hleb črnega kruha. Ko si vprašal za račun, ti je za kruh, kar si ga pojedel, računil 20 krajcarjev, vino pa dam zastonj, rekel je. Kruh je bil pri njem torej jako drag, čemur se ni dalo ugovarjati, ker v tistem kraju ni bila stalno določena cena za kruh. Ker od kruha ni dala, torej S.... dala plačeval ni.

Prišel je v tisti kraj nov dacar. Slišal je o dobrotljivosti S...., da vino zastonj toči. Ker ga je rad pil, šel je tudi on k njemu. Zahteval je bokal vina in hitro ga je dobil, pa tudi kruha. Drazega hruha pa on ni hotel jesti. Ko je sedel jedno uro v hiši S.... in spil vino, vprašal je za račun. S.... videvši, da kruha ni jel, mu odgovori: »Vino dajem zastonj, samo od sedeža plačate 40 kr. Možu se je sedež res

drag zdel, naj bi bil malo več plačal v gledališči, pa bi bi bil sedel na mehki blazini, ne pa na trdi kmečki klopi. Plačal je torej s kislim obrazom, zlasti ker ni mogel dokazati, da S.... prav za prav vino prodaja, ter ga prisiliti, da bi plačal cesarju, kar je cesarjevega.

Mož je prodajal vino tudi na debelo, ker na debelo ni treba daca plačevati. A sedaj so pa nastale druge težave. Vinski trgovci, mej njimi tudi župan, so ga tožili pri gosposki, da nema »patenta«. A S.... se za to dosti ne zmeni, vzame saboj papirje, s katerim dokaže, da ima vinograd dve orali velik, iz svojega vinograda pa vsakdo sme vino prodajati. In res ga je S.... prodajal dalje. Prodal ga je veliko, jako veliko, in nekdo se je izrazil, da gotovo v njegovem vinogradu petkrat na leto trta rodi grozde tako velike kot v obljubljeni deželi, da morata jednega nesti dva močna možaka. Drugi seveda so mislili, da tudi vino drugod kupuje, a kaj so hoteli, ker se niti kemičnim potom dokazati ni dalo, katero vino rastlo je v njegovem, katero v drugih vinogradih. Da je bilo S.... postopanje dobro, kaže to, da je obogatel, dasi ni nikdar volil niti dobrih niti slabih, niti slovenskih niti nemških zastopnikov za trgovsko zbornico. Ko bi vsi tako postopali — rekali so — prišla bi pač država na boben.

Vitez Fik.

Balada.

V gostilnici za mizo
Je vitez Fik sedel,
Pred saboj pa golazen
Telečjo je imel.
Hlastno si v usta jo mašil je
In zraven sveže pivo pil je.

A ko bila v želodcu
Je že golazen vsa,
Žaloba polasti se
Njegovega srca.
Skrban popraska se po glavi
In slednjič sam pri sebi pravi:

»To je proketo čudna,
A le resnična stvar,
Od due do dne pohaja
Mi vedno bolj denar;
Iz tega pa sledi, pričeti
Bom moral skromneje živeti!

Proč pivo, proč golazen,
Jaz vaji ne poznam,
Le borih sedem soldov
Jaz za večerjo dam;
Za pet si kupim safaladi.
Za dva pa kruha po navadi!« —

»Skromneje jaz živeti
Nikdar ne bom pričel,
Še bom popival pivo,
Še bom golazen jel.
A ko denar mi bo pohajal,
Ostirju bom dolžan ostajal!« —

V gostilnici za mizo
Oj vitez Fik sedi,
Z obilno si pijačo
Premnogo skrb teši.
A ko polnočna bije ura,
Pod mizo spi že — sine cura

Noč črna je minola,
Nov dan se je pričel
V gostilnici za mizo
Je vitez Fik sedel;
Golazen v usta si mašil je
In zraven sveže pivo pil je. —

Kilometer.

V krčmi.

Krčmar vpraša gosposkega gosta, ko je odhajal:
»No, kako se vam kaj pri nas dopada?«

»Prav prijetno,« mu odgovori, »ako bi pa bolhe torbice imele, bilo bi prijetnejše.«

Zlata resnica.

Kedar vzrem kamenit spomenik na grobu v bedi umrlega narodovega prvoboritelja, zdi se mi, kakor bi mu narod celo po smrti ne privošil pokoja; kajti v bedi mu ni nihče pomagal, po smrti pa največji skopuh doda desetico za kamen, ki naj ga teži.

Zmota.

Zaradi nenadejanega dežja zbeži nek domišljivec v bližnjo vežo. Jako lepa gospodična odgrne v tem trenutku zagrinjalo raz steklenih vrat ter gleda nekoliko časa v veži stoječega, naposled pa mu pošlje po služabnici dežnik. Naslednji dan nališpa se domišljivec, namerjajoč izročiti krasni dobrotnici dežnik osebno ter se jej zahvaliti na prijaznosti. Ker je bil dežnik že jako slab, shranil ga je, kot drag mu spomin ter kupil novega, najlepšega, kar ga je mogel dobiti. Na to se poda v omenjeno hišo k ljubeznjivi gospodični ter jej zelo laskavo zahvaljujoč se, izroči kupljen dežnik. Gospodična vzame dežnik, kakor bi ne opazila spremene ter posluša nekoliko časa laskavo zahvalo došleca, a ko le ne jenja obsipati jo s frazami zaljubljenec, zavrne mu hladno: »Gospod, vi se motite! Nisem vam posodila dežnik z namenom, da bi vas pridobila za-se, temveč baš tedaj me je imel obiskati moj ljubljeneec, kateri nima rad, da bi ga kdo videl k meni prihajati; a ker ste bili vi pred dežjem pribežali v vežo pred vrata mojega stanovanja, pomagala sem si iz zadrege s tem, da sem vam posodila dežnik ter se vas tako iznebila. — Z Bogom! —

Kje dom je moj?

»Kje dom je moj?« pel je mladenič, vračajoč se vinjen iz gostilne domov.

»Vam ga bodem takoj pokazal,« odvrne mu stražnik ter ga prime pod pazduho.

Gost: »Bodem dočakal telečjo glavo?«

Natakar: »Mislil sem, da jo že imate!«

Zakaj dekleta ne delajo rade?

Mati mi vedno pravijo: Delaj, dekle, delaj! Saj tako ti čas hitreje mine! Jaz pa baš zaradi tega nič rada ne delam, ker se bojim, ako mi čas naglo poteka, da bi se prezgodaj postarala.

Pri orožni vaji.

Častnik: »Grom in strela, vi lenuhi! kaj delate tu v senci? Vaši tovariši se poté ob pekočem solnci, vi pa ležite tu in ne storite nič!«

Vojaki: »Oprostite, mi nadomestujemu v bitki ranjene in mrtve!«

Beseda »skozi«.

Učitelj: »Kaj je »skozi«?«

Učenec: »Luknja.«

Učitelj (jezno): »Fant! pazi, kaj je skozi?«

Učenec: »Luknja; kajti kjer je kaj skozi, je getovo luknja.«

Razloček.

Kakšen razloček je mej doktorjem zdravilstva in doktorjem prava?

Doktor zdravilstva dela kratke procese, a oni prava dolge.

Tiha jeza.

»Dragi moj, povej mi vendar, kako je to, da si v teku osmih let petkrat udovec?« vpraša prijatelja mož, kateri bi se baje tudi rad znebil jezične svoje žene.

»Popolnoma naravno!« odvrne mu petkratni udovec. »Svojim pokojnim ženam nisem nikdar ugovarjal, temveč jim vse pritrtil, bodisi še tako bedasto; tako niso imele povoda pričkanju ter so polagoma druga za drugo pomrle vsled — tihe jeze.

Zadnji je predaleč!

O prihodu Čehov v Ljubljano gnetlo se je ljudstvo na kolodvoru ter sililo naprej, da bi videlo došlece. Ker je ob enakih prilikah naloga policije vzdržavati red, da se ne pripeti kaka nesreča, kričal je nek policaj na občinstvo ter je silil nazaj. Ker so bili vsi njegovi opomini brezuspešni, in je občinstvo vendarle sililo naprej in naprej, sunil je jezni policaj čevljarkega vajenca od sebe, na kar ga vajenec začuden vpraša: »Čemu me sujete, ko nisem jaz kriv; saj me ti zadaj rinejo naprej!«

»Tepec! Misliš, da jaz ne vem, kdo je kriv? Ali kako pa moram udariti zadnjega!«

Kaj zna in kaj ne zna.

Nek dijak, kateri je imel več vednosti v glavi, nego denarja v žepu, prisedel je brez povabila k nekeji družbi v gostilni ter je začel mnogo govoriti o svojih vednostih.

Družba ga dokaj časa molče poslušala, naposled pa jej je bilo vendar le preveč in nekdo iz družbe ga nevoljen opomni:

»Dovolj smo slišali, kaj znate; povejte nam še: česa ne znate!«

»Plačati, kar sem zapil!« reče dijak in jo popiha.

Slabo tako ali tako.

Nek širokoustnež hvalil se je, da ne poje tako slabo in da je za svoje petje večkrat že žel priznanje.

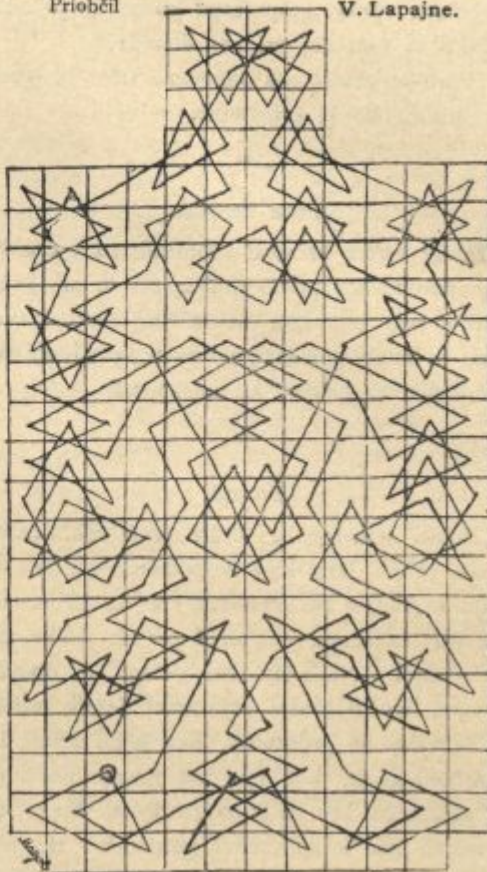
»Verujem!« zavrne ga znanec. »Verujem, da ne požete slabo, toda kdor vas mora poslušati, temu je slabo!«

Rešitev skakalnice v 3. števil. „Rogača“.

Priobčil

V. Lapajne.

Polič.

Jaz in poliček se rada imava, Drugi pa radi deklice imajo,
Če naj sovraži in tepe cel svet. Delo pustijo ležati na stran,
Midva se rada za mizo podava, Ženam pa lepe besede ne dajo
Boga častiva in začneva pet: Milo zdihujejo noč in dan.
V žilce mi teče, nič mi ne reče, Vince popijem, ga drugič nalijem
Mladim in starim daje pomoč. Kup'co natakam, da spraznim bokal.

Če me vse hude težave črtijo,
Žalost, trpljenje in hudo vreme,
Če me prijatelji trpeti pustijo,
Vince popijem, pozabim na vse.
Vince je sladko, teče prav gladko,
Me vselej tolaži in daje mi moč.

Prav sta jo rešila: g. L. Cvetnič na Dunaji in g. Adrijan v Trstu. —

Pismovna.

P: Pesem, posvečena najpogostejšemu literatu, izšla bude v treh spevih, a posebnih iztisov ne bomo prirejali, ker se nam ne zdi vredno. Na opomin, zakaj nismo priobčili tudi portreta najnovejšega literata, kakor pravite, da storé listi družih narodov, pa Vam moramo odgovoriti, da osebo tega literata ne poznamo in slike svoje nam tudi ni blagovolili poslati; zadovoljite se toraj z njegovimi duševnimi proizvodi, ter jih pazljivo čitajte, kar svetujemo tudi ostalim cenjenim naročnikom svojim; saj s tem boste podpirali njegovo telo in dušo ter mu dali pogum do novega duševnega dela, nam pridobili gradiva, naročnikom našim pa — smeh. — P. n. g. L. C. na D.: Jdnake rešitve nas preveč stanejo.

„Rogača“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí četvorke ter stoji po pošti prejemano celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravnništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni« v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.